

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna ve věci žalobce: **KRPA INVESTMENT, a. s.**, se sídlem Zahradní 173/2, Plzeň, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 5, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. V. B., CSc.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2013, č. j. MMP/205314/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2014, č. j. 30 A 97/2013 - 72,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) včasou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž krajský soud jako nedůvodnou zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2013, čj. MMP/205314/13. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 - Slovany (dále „správní úřad prvního stupně“) ze dne 23. 5. 2013, čj. UMO2/07623/13, kterým bylo deklarováno, že na části pozemku p. č. 5249/7 v k. ú. Plzeň se nachází veřejně přístupná účelová komunikace.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Osoba zúčastněná na řízení podala dne 7. 4. 2011 žádost o vydání rozhodnutí podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), určujícího existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. 5249/7 v k. ú. Plzeň, jehož vlastníkem je stěžovatel.

[3] Dne 5. 10. 2011 správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím čj. UMO2/21291/11 určil, že pozemek p. č. 5249/7 v k. ú. Plzeň slouží jako veřejně přístupná účelová komunikace. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2012, čj. MMP/029764/12, žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 10. 2011 potvrdil. Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2012 žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dne 22. 8. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí čj. MMP/188939/12, kterým podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušil své rozhodnutí ze dne 6. 2. 2012. Po sdělení stěžovatele, že je tímto postupem žalovaného uspokojen, krajský soud podle § 62 odst. 4 s. ř. s. řízení o žalobě zastavil, a to usnesením ze dne 18. 10. 2012, čj. 57 A 27/2012 - 129. Dne 19. 11. 2012 žalovaný svým rozhodnutím čj. MMP/230838/12 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 10. 2011 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně vypořádal s otázkou konkludentního souhlasu s užíváním komunikace ve světle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. 22 Cdo 4003/2009, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 6 As 80/2006 - 105. Taktéž mu vytkl, že za veřejně přístupnou účelovou komunikaci prohlásil celý pozemek p. č. 5249/7, ačkoli existují jeho části, do nichž účelová komunikace nezasahuje.

[4] Dne 23. 5. 2013 vydal správní úřad prvního stupně nové rozhodnutí ve věci, jímž určil, že se na části pozemku p. č. 5249/7 v k. ú. Plzeň nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Ta podle výroku rozhodnutí vede „v prostoru od vjezdu na daný pozemek z ul. Cyklistické p. č. 5571/1 k. ú. Plzeň, který částečně vede přes pozemek p. č. 5249/2 k. ú. Plzeň a průjezdní profil účelové komunikace je vymezen bloky garáží na pozemcích p. č. 5249/82 - 99 k. ú. Plzeň, p. č. 5249/12 - 81 k. ú. Plzeň, p. č. 5249/8 - 203 k. ú. Plzeň a vjezdy do nich. Součástí veřejné účelové komunikace na pozemku p. č. 5249/7 k. ú. Plzeň zejména nejsou prostory za blokem garáží na pozemcích p. č. 5249/82 - 99 k. ú. Plzeň u hranice s pozemkem p. č. 5249/2 k. ú. Plzeň. Součástí veřejné účelové komunikace na pozemku p. č. 5249/7 k. ú. Plzeň nejsou dále prostory za garážemi p. č. 5249/12, 5249/11, 5249/10 a 5249/82 u hranice s pozemkem p. č. 5249/1 k. ú. Plzeň. Součástí veřejné účelové komunikace na pozemku p. č. 5249/7 k. ú. Plzeň nejsou dále prostory za bloky garáží p. č. 5249/8 - 5249/30 k. ú. Plzeň a p. č. 5249/200-5249/203 k. ú. Plzeň u hranice s pozemkem p. č. 5572/2 k. ú. Plzeň. Součástí veřejné účelové komunikace na pozemku p. č. 5249/7 k. ú. Plzeň nejsou dále prostory mezi garážemi 5249/30 a 5249/200 k. ú. Plzeň. Součástí veřejné účelové komunikace na pozemku p. č. 5249/7 k. ú. Plzeň nejsou dále prostory mezi blokem garáží p. č. 5249/12 - 5249/81 k. ú. Plzeň a blokem garáží p. č. 5249/100-5249/111 k. ú. Plzeň. Součástí veřejné účelové komunikace na pozemku p. č. 5249/7 k. ú. Plzeň nejsou dále prostory vedle garáží p. č. 5249/8 k. ú. Plzeň u hranice s pozemkem p. č. 5249/1 k. ú. Plzeň, p. č. 5249/203 k. ú. Plzeň u hranice s pozemkem p. č. 5571/2 k. ú. Plzeň a p. č. 5249/99 k. ú. Plzeň u hranice s pozemkem p. č. 5249/2 k. ú. Plzeň.“ Správní orgán prvního stupně konstatoval, že daná komunikace na pozemku p. č. 5249/7 k. ú. Plzeň byla od roku 1992 do roku 2005 ve vlastnictví soukromých subjektů, které s užíváním dané komunikace nevyjádřily kvalifikovaný nesouhlas. Předchozí vlastníci pozemku tedy konkludentně souhlasili s jeho veřejným užíváním. To bylo potvrzeno i dvěma svědeckými výpověďmi.

[5] Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2013, čj. MMP/205314/13, žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 5. 2013 potvrdil. Podle něj vymezená komunikace slouží

pokračování

ke spojení nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Komunikace je v podstatě vymezena stavbami stávajících garáží na pozemku, a je tedy stálá a patrná v terénu. Nebylo prokázáno, že by předchozí vlastníci bránili v užívání pozemku vlastníkům garáží, tj. že by bylo bráněno právu jízdy a chůze po dané komunikaci. Naopak, celá řada důkazů svědčila o tom, že cesta byla od roku 1967 veřejně přístupná. Minimálně do roku 2005, kdy nabyt pozemek stěžovatel, nebyl vysloven nesouhlas s veřejným užíváním cesty. Ta je využívána vlastníky jednotlivých garáží jako jediná dopravní cesta; byla tak dána jejich nutná komunikační potřeba cestu využívat. Podle žalovaného se nejednalo o komunikaci v uzavřeném prostoru ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Kolem předmětného souboru staveb sice existuje oplocení a v nedávné době zde byla umístěna závora, ale předmětný komplex garáží byl vždy veřejně přístupný. Závora nikdy nebyla uzavřena a vždy existoval veřejný přístup. Komunikace slouží potřebě většího počtu osob, kterými jsou majitelé jednotlivých garáží a pozemků pod nimi, ale je také veřejně přístupná, takže pozemek mohl a může využívat kdokoli. Komunikace nesloužila potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatel není vlastníkem všech nemovitostí v oploceném komplexu garáží, ale jen pozemku tvořícího volný prostor mezi těmito garážemi. Řízení podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je samostatným řízením vedeným na návrh vlastníka účelové komunikace. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou neurčitosti vymezení veřejně přístupné účelové komunikace.

III. Řízení před krajským soudem

[6] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2013 žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Podle něj nebyl dán souhlas vlastníka s obecným užíváním komunikace. V rámci „budování socialismu“ byl ke garážím umožněn přístup zaměstnancům národního podniku, ale ne veřejnosti. Od počátku nebyl dán souhlas s veřejným užíváním komunikace. Podle stěžovatele také konkludentní souhlas s užíváním nemůže přecházet do nekonečna, ale je třeba zohlednit konkrétní okolnosti případu. Stěžovatel nabyt pozemek jako součást podniku. Ihned po jeho nabytí se aktivně bránil veřejnému užívání komunikace. Stěžovatel také zdůraznil, že prvotní souhlas udělila „socialistická organizace“. Stěžovatel namítl též neurčitost vymezení účelové komunikace. Dále stěžovatel tvrdil, že je daná komunikace neveřejná ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Podle stěžovatele byla uzavřenost areálu komplexu garáží zcela zřejmá, neboť okolo tohoto prostoru bylo oplocení s uzamykatelnou závorou.

[7] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Shodně s žalovaným konstatoval, že nejméně od roku 1992 do roku 2005 nebylo ze strany soukromých vlastníků pozemku žádných námitek proti užívání předmětného pozemku coby veřejně přístupného. Alespoň konkludentní souhlas s užíváním byl proto dán. Tento souhlas je v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu způsobilý přecházet na další vlastníky pozemku. K neurčitosti vymezení komunikace uvedl, že správní orgán prvního stupně její rozsah vyčerpávajícím způsobem ve výroku rozhodnutí popsal. Případná grafická příloha by zvýšila přehlednost rozhodnutí, i bez ní je však výrok natolik výstižný, že nemůže být pochyb o tom, co a v jakém rozsahu vymezuje. Primárním předpokladem pro subsumpci komunikace pod § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je to, že se nachází v uzavřeném prostoru nebo objektu. Sám stěžovatel však prohlásil, že areál garáží není uzavřen a je přístupný komukoli. Skutečnost, že stěžovatel musí udržovat pozemek v čistotě, nelze vyložit tak, že tím „slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu“ ve smyslu citovaného ustanovení.

IV. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[8] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Namítl, že pozemek nabyt jako součást podniku úpadce, který na něj byl převeden jedinou smlouvou jako věc hromadná. Nemohl si tedy vybrat, jaký majetek úpadce chce přijmout a jaký ne. Je zřejmé, že podnik nekupoval proto, aby nabyt pro něj bezvýznamnou komunikaci, sloužící zejména potřebě uživatelů garáží, a nikoliv jeho podnikatelským aktivitám. Ihned po nabytí pozemku se aktivně bránil bezplatnému užívání komunikace. Podle něj je nespravedlivé, aby v minulosti jednou udělený souhlas donekonečna přecházel na právní nástupce. Stěžovatel nyní musí nést veškeré náklady související s údržbou dané komunikace, kterou veřejnost bezplatně užívá, včetně nákladů a sankcí souvisejících se skládkami, které na ní veřejnost tvoří. Souhlas byl navíc dán pouze pro omezený okruh osob. V rámci „budování socialismu“ bylo zaměstnancům národního podniku Západočeské papírny umožněno postavit si na pozemcích národního podniku garáže. Měli tak právo přístupu k těmto garážím. Veřejnosti tyto výhody nenáležely.

[10] Zadruhé stěžovatel zpochybňuje určitost vymezení dané komunikace ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vymezení pojmy jako „*prostory za blokem garáží*“, „*prostory za garážemi*“ či „*prostory vedle či mezi garážemi*“ dokládá, že rozsah účelové komunikace nebyl vyčerpávajícím způsobem definován. Stěžovatel tak není schopen zcela přesně seznat, jaká konkrétní část jeho pozemku je účelovou komunikací a jaká již nikoliv, což je zásadní zejména z hlediska bezplatného přístupu na ni.

[11] Zatřetí má stěžovatel za to, že se jedná o komunikaci v uzavřeném prostoru ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Sám žalovaný uvedl, že kolem souboru staveb existuje oplocení a v nedávné době zde byla umístěna závora. Uzavřenost areálu komplexu je tak zcela zřejmá. Stěžovatel nechal závora otevřenou, neboť chtěl do konečného vyřešení věci zachovat neomezený přístup do areálu garáží. Jeho úmyslem není uzavřít prostor areálu garáží pro vlastníky a uživatele garáží, ale pro ostatní veřejnost, neboť zde docházelo ke zcela nekontrolovanému pohybu cizích osob, které zde ukládaly odpad. Stěžovatel je provozovatelem areálu a má zájem na tom, aby nevynakládal finanční prostředky na pokuty za černé skládky, které v areálu vznikají v důsledku veřejného přístupu třetích osob. V minulosti již musel na své náklady odpad odklidit a zaplatit pokutu ve výši 2 000 Kč.

[12] Závěrem kasační stížnosti namítá, že bylo zasaženo do jeho ústavně zaručených práv. Správní orgány upřednostnily zájmy vlastníků garáží na jeho úkor. V důsledku jejich rozhodnutí má pouze povinnosti (strpět užívání bez náhrady, platit daně z titulu vlastnictví k pozemku a pozemek udržovat a opravovat), avšak žádná práva. Z uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v období po roce 1989 do roku 2005 byl pozemek po dostatečně dlouhou dobu ve vlastnictví soukromých subjektů, které konkludentně s užíváním pozemku souhlasily. Správní orgán prvního stupně dostatečně určitě popsal části pozemku, které netvoří veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Do některých částí ani s automobilem fyzicky vjet nejde. Stěžovatelem namítaná neurčitost je účelová. Zbytkové části pozemku nejsou samostatně prakticky využitelné. Areál není ani uzavřen, oplocení a závora byly instalovány stěžovatelem v uplynulých pěti letech jako příprava na uzavření areálu. Žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2011, sp. zn. I. ÚS 263/11, a uvedl, že i zde existuje minimálně čtyřicet let dobrá víra vlastníků garáží ve veřejný přístup k jejich nemovitostem.

pokračování

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření sdělila, že je vlastníkem jedné z 222 garáží, které se na místě nacházejí. Od šedesátých let byl daný pozemek oddělen pevným plotem od pozemků závodu papíren. V roce 2010 obdržel dopis od stěžovatele, který po něm požadoval roční nájemné 1 069 Kč za užívání dané komunikace. Od samého počátku se počítalo s tím, že prostor mezi garážemi bude veřejná účelová komunikace. Osoba zúčastněná na řízení zároveň vyjádřila pochopení pro situaci stěžovatele, který musí dlouhodobě řešit nelegální skládky na daném pozemku.

[15] Stěžovatel ve své replice zpochybnil aplikovatelnost nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 263/11 na nynější případ. Také nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že areál byl oplocen až v posledních pěti letech. I osoba zúčastněná na řízení potvrdila, že pevný plot odděluje pozemek od ostatních pozemků papíren od šedesátých let minulého století.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[16] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[17] Stěžovatel první námitkou zpochybnil naplnění jednoho ze znaků veřejně přístupné účelové komunikace – souhlas vlastníka komunikace s jejím veřejným užíváním.

[18] Ze zjištění správních orgánů vyplývá, že v době výstavby garáží byl vlastníkem pozemku národní podnik Západočeské papírny. Po roce 1989 byl pozemek postupně ve vlastnictví několika soukromých subjektů, až jej v roce 2005 zakoupil právní předchůdce stěžovatele. I kdyby nebyl relevantní souhlas národního podniku s veřejným užíváním komunikace (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, bod 38), přístupu na pozemek nebránili více než deset let ani jeho pozdější soukromí vlastníci. Tím konkludentně souhlasili s užíváním pozemku jakožto komunikace, přičemž tento souhlas přechází z vlastníka na vlastníka a není potřeba souhlasu nového vlastníka, pokud byl souhlas udělen vlastníky předchozími (srov. tamtéž nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, čj. 5 As 36/2010 - 204, publ. pod č. 2390/2011 Sb. NSS). Skutečnost, že stěžovatel od okamžiku nabytí pozemku do svého vlastnictví vyjadřoval nesouhlas se vstupem osob na tento pozemek, nemůže souhlas udělený předchozími vlastníky zvrátit. Nejvyšší správní soud nemá tento judikatorně ustálený výklad ve vztahu ke stěžovateli za nespravedlivý, neboť ten si mohl a měl být této okolnosti vědom a mohl ji zohlednit při svém rozhodování o koupi podniku.

[19] Stěžovatel dále tvrdil, že udělený souhlas se nevztahoval na veřejnost, ale na omezený okruh osob. V řízení před správními orgány ani krajským soudem však nebylo zjištěno, že by některý z předchozích vlastníků jakkoliv komukoliv bránil v přístupu na pozemek p. č. 5249/7 v k. ú. Plzeň. Předchozími soukromými vlastníky pozemku nebylo ani kontrolováno, kdo na pozemek vstupuje, například zda se jedná o vlastníka či uživatele jedné z garáží či jinou osobu. Proto nelze dovodit, že se konkludentní souhlas předchozích vlastníků vztahoval toliko na omezený okruh osob, nikoliv na veřejnost, jak tvrdí stěžovatel.

[20] Druhou námitkou stěžovatel zpochybňoval určitost vymezení veřejně přístupné účelové komunikace ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[21] Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Byť by zřejmě nejvhodnějším způsobem vymezení hranic účelové komunikace bylo vyhotovení geometrického plánu a jeho začlenění do správního rozhodnutí, má Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za to, že slovní vymezení komunikace ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz bod [4] tohoto rozsudku) je v okolnostech nyní posuzovaného případu postačující. Vymezení komunikace pomocí spojení jako „*prostory za blokem garáží na pozemcích p. č. 5249/82 - 99 k. ú. Plzeň u hranice s pozemkem p. č. 5249/2 k. ú. Plzeň*“ je při pohledu na katastrální mapu dostatečně určité.

[22] Stěžovatel měl dále za to, že se má jednat o účelovou komunikaci, která není přístupná veřejně ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, neboť kolem areálu existuje oplocení a v nedávné době zde byla umístěna závora, byť otevřená.

[23] Dané ustanovení stanoví, že „*[ú]čelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.*“

[24] Třebaže je dle zjištění krajského soudu a správních orgánů areál oplocen, pozemek p. č. 5249/7 v k. ú. Plzeň je přístupný z ulice Cyklistická, a to komukoliv, kdo po této cestě přijde či přijede, což stěžovatel nezpochybňuje. Proto jej nelze označit za uzavřený prostor nebo objekt ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatel zde sice v nedávné době umístil závora, ta však zůstává otevřená.

[25] Nutno navíc podotknout, že instalací závory a jejím sklopením na již existující veřejně přístupné účelové komunikace nelze legálně přístup veřejnosti na danou komunikaci omezit (viz Kočí, R.: *Zákon o pozemních komunikacích s komentářem, prováděcí vyhláškou a vzory správních rozhodnutí a jiných správních aktů*. 5. vydání. Leges, Praha 2016, str. 43). Naopak neoprávněné umístění pevné překážky, například právě v podobě závory, na veřejně přístupnou účelovou komunikaci může představovat přestupek podle § 42a odst. 1 písm. l) zákona o pozemních komunikacích (ve znění účinném v rozhodné době) či jiný správní delikt podle § 42b odst. 1 písm. l) téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, čj. 6 Ans 2/2007 - 128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS).

[26] Protože se nejedná o uzavřený prostor či objekt, nemůže se jednat o účelovou komunikaci nepřístupnou veřejnosti ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Není tedy důvod zkoumat další podmínku existence komunikace nepřístupné veřejnosti, tedy to, zda komunikace slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele onoho prostoru či objektu.

[27] Závěrem nutno podotknout, že stěžovatel není zcela bez zákonných prostředků, jak dosáhnout omezení veřejného přístupu na svůj pozemek. Podle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích může požádat příslušný silniční správní úřad o omezení veřejného přístupu na danou účelovou komunikaci nacházející se na jeho pozemku. Ten jeho žádosti vyhoví, pokud stěžovatel prokáže, že je požadované omezení nezbytně nutné k ochraně jeho oprávněných zájmů.

pokračování

VI. Závěr a náklady řízení

[28] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýnul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osobě zúčastněné na řízení žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu